

ហើយយើងនឹងប្រទានអំណាចដល់សាក្សីទាំងពីរបស់យើង
ហើយពួកគេនឹងចូលទៅនាយអស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន។

ដោយសុល្យោកពាក្យសំពត់ហវៈវិវរណៈ 11:3។

ហើយសុត្រីនោះបានរត់ភៀសខ្លួនទៅកាន់ទីរហោសុថាន
ជាទីកន្លងដៃដៃព្រះបាទរៀបចំទុកសម្រាប់នាង
ដើម្បីបិទឈ្មោះក្រសែចម្រើននាងនោះទីនោះអស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន។
វិវរណៈ 12:6

ហើយសុត្រីនោះត្រូវបានបុរោហិតសុលាបពីរនៃនុទ្រីដ៏ធំមួយ
ដើម្បីបិទឈ្មោះនាងអាចហោះទៅក្នុងទីរហោសុថាន ទៅកាន់កន្លងដៃរបស់នាង
ជាកន្លងដៃដៃនាងត្រូវបានចិញ្ចឹមបីហាចអស់មួយកាល ព្រមទាំងពីរកាល
និងកន្លងកាល មិនឲ្យនាងចំពោះមុខពស់នោះឡើយ។ វិវរណៈ 12:14

ហើយមាត់មួយត្រូវបានបុរោហិតឲ្យសម្រាប់និយាយពាក្យធំៗ និងពាក្យបុរោហិតព្រះ;
ហើយអំណាចមួយត្រូវបានបុរោហិតឲ្យសម្រាប់បន្តអំណាចអស់រយៈពេលសិបពីរខែ។
វិវរណៈ 13:5។

ការយោងដោយផ្ទាល់ទាំងបួនពីរនេះ

បង្ហាញលក្ខណៈពុទ្ធភាពជាដាច់ខាតផ្សេងៗរបស់ទីក្រុងរ៉ូម។
គឺនៅក្នុងឧបទ្វីបទាំងនោះហើយដល់រ៉ូមត្រូវបានបើកសម្រាប់បងស៊ុរ White
បន្តថ្ងៃថា រយៈពេលទាំងនេះត្រូវបានគំរាមថាជា «ប៊ីឡាននាក់នេះ ឬ ១២៦០ ថ្ងៃ» ផងដែរ។
អ្នកមិនបានឃើញពាក្យ «ប៊ីឡាននាក់នេះ» ឬ «មួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន»
នៅក្នុងព្រះគម្ពីរឡើយ។ បងស៊ុរ White
គ្មានតំកែពុំអនុវត្តការគណនាតាមការយោងទាំងបួនពីរនោះឲ្យសមស្របប៉ុណ្ណោះ។

នៅក្នុងជំពូកទី 13 (ខទី 1-10) មានការពិពណ៌នាអំពីសត្រូវមួយទៀត
«ស្រដៀងនឹងខ្មោចខ្លា» ដល់នាគបុរោហិតឲ្យសម្រាប់ «អំណាចរបស់វា និងបល្ល័ង្ករបស់វា
ព្រមទាំងសិទ្ធិអំណាចដ៏ធំ»។ និមិត្តសញ្ញានេះ
ដូចដល់ពួកបុរោហិតស្មោះត្រង់ភាគច្រើនបានជឿ គឺគំរាមឲ្យអំណាចហាហៃ
ដល់បានស្រួលបន្តអំណាច បល្ល័ង្ក និងសិទ្ធិអំណាច
ដល់កាលពីមុនជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំណាចក្រុងរ៉ូមបុរោហិត។
អំពីសត្រូវដ៏ស្រដៀងនឹងខ្មោចខ្លានោះ មានការប្រកាសថា៖
«មានមាត់មួយត្រូវបានបុរោហិតឲ្យសម្រាប់និយាយពាក្យធំៗ និងពាក្យបុរោហិតព្រះ....
ហើយវាបានបើកមាត់របស់វា ក្នុងការបុរោហិតទាំងនឹងព្រះ
ដើម្បីបុរោហិតនាមរបស់វា និងរោងឧបោសថរបស់វា
ព្រមទាំងអ្នកទាំងឡាយដល់ស្ថានភាពនៃស្ថានសួគ៌។
ហើយវាត្រូវបានបុរោហិតឲ្យផ្ទេរសិទ្ធិក្នុងពួកបរិសុទ្ធច ហើយឈ្មោះលើពួកគេ
ហើយសិទ្ធិអំណាចត្រូវបានបុរោហិតឲ្យសម្រាប់ លើគ្រប់ទាំងពូជសាសន៍ ភាសា
និងបុរោហិតទាំងឡាយ»។ ព្រះបន្ទូលទំនាយនេះ
ដល់ស្ថានភាពដូចគ្នាទាំងស្រុងនឹងការពិពណ៌នាអំពីស្ថានភាពនៃក្នុងនោះ ដានីយ៍លើ 7
យ៉ាងពុំអាចសង្ស័យបានថា ចង្អុលបង្ហាញទៅកាន់អំណាចហាហៃ។

«អំណាចត្រូវបានបុរោហិតឲ្យសម្រាប់បន្តទៅអស់រយៈពេលសិបពីរខែ» ហើយ
ហោរាមានបុរោហិតថា «ខ្ញុំបានឃើញកុហលមួយក្នុងចំណោមកុហលរបស់វា
ដូចជាត្រូវបានប្រសព្វដល់សុលាប»។ ហើយមុនដទៀតថា៖
“អ្នកដល់នាំអ្នកដទៃទៅជាឈ្មោះលើ នឹងត្រូវទៅជាឈ្មោះលើវិញ៖
អ្នកដល់សម្រាប់ដោយដាវ ត្រូវតែត្រូវសម្រាប់ដោយដាវវិញ។” សិបពីរខែ

គឺដូចគ្នានឹង “គុរា និងគុរាៗ និងពាក់កណ្តាលនៃគុរា” គឺបីឆ្នាំកន្លះ ឬ 1260 ថ្ងៃ នៃ ដានីយ៍លែ 7 —

ជារយៈពេលដែលអំណាចសម្តេចប៉ាបគួរតែប្រៀបធៀបនឹងបុរាណសុត្តន្តរបស់ព្រះ។ រយៈពេលនេះ ដូចដែលបានបញ្ជាក់នៅក្នុងជំពូកមុនៗ បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងអធិបតេយ្យភាពរបស់សម្តេចប៉ាប នៅ គ.ស. 538 ហើយបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798។ នៅពេលនោះ សម្តេចប៉ាបគួរតែបានកងទ័ពហាវ៉ាងចាប់ទៅជាឈ្មួញ អំណាចសម្តេចប៉ាបបានទទួលរូបស័ព្ទសាហាវរបស់ខ្លួន ហើយសេចក្តីទំនាយនេះក៏បានសម្រេចថា “អ្នកដដែលនាំអ្នកដទៃទៅជាឈ្មួញ នឹងត្រូវទៅជាឈ្មួញវិញ។» The Great Controversy, 439.

ដោយមានសិទ្ធិអំណាចដែលបានបំផុសគំនិតឱ្យចាត់ទុករយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះផងដែរថាជា «កាល» ដដែល «បរិកសម្បជន» រួម នោះឯកសារយោងព្រះគម្ពីរផ្តល់ដូច្នេះត្រូវតែរួមក្នុងចេចក្តីព្រមព្រៀង។

ប៉ុន្តែ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាតាមសេចក្តីពិតថា នៅសម័យអាល្លឺម៉ង់ មានសុភវិមម៉ោយជាច្រើននៅក្នុងអឺរ៉ុបដែល កាលដែលមេត្រូវបានបិទអស់រយៈពេលបីឆ្នាំបុរាណមួយខែ នៅពេលដែលមានអំណាចអាហារយ៉ាងធំទូលាយពេញទាំងស្រុង។ លូកា 4:25។

រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះរបស់អាល្លឺម៉ង់ ភ្ជាប់ពេលវេលានោះជាមួយអាល្លឺម៉ង់ ដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃរួមសម្តេចប៉ាប នៅក្នុងក្រុមជំនុំជំនាញ។

ទោះជាយ៉ាងណា ខ្ញុំមានរឿងមួយចំនួនទៀតនឹងអ្នក ព្រោះអ្នកអនុញ្ញាតឱ្យសុភវិមម៉ោយនោះ គឺយសោបិល ដែលហៅខ្លួនឯងថាជាពុទ្ធិករិក្ស បង្កើន ហើយលុបបំបាត់អ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំ ឱ្យបុរាណវិទូអំពីបុរាណសាស្ត្រសីលធម៌ និងបរិក្ខេបអំពីរឿងដែលបានថ្កោលទោសព្រះ។ ហើយខ្ញុំបានឱ្យនាងមានពេលសម្រាប់ប្រើចិត្តអំពីបុរាណសាស្ត្រសីលធម៌របស់នាង ប៉ុន្តែនាងមិនបានប្រើចិត្តឡើយ។ វិវរណៈ ២:២០, ២១។

“ពេលវេលា” ដែលបានប្រទានដល់ក្រុមជំនុំជំនាញ ដែលត្រូវបានគំរាមដោយយសោបិល ក៏ជា “ចន្លោះ” មួយដែរ។

អាល្លឺម៉ង់ ជាមនុស្សដែលមានសេចក្តីទុក្ខខន្តសង្វេគយល់ដឹង ហើយលោកបានអធិស្ឋានយ៉ាងទទួលស្គាល់កុំឱ្យមានភូមិភាពរៀងរាល់ឆ្នាំ ហើយភូមិភាពរៀងរាល់ឆ្នាំនៃដីអស់រយៈពេលបីឆ្នាំបុរាណមួយខែ យ៉ាក្នុង ៥:១៧

នៅក្នុងការអធិប្បាយអំពីរយៈពេលស៊ែប៊ីរីខ័យជាដូចគ្នានឹងមួយពាន់ពីររយហុកសិបថ្ងៃ បងស៊ីរី វាយ បានកំណត់អត្តសញ្ញាណរយៈពេលនោះថាជា «ថ្ងៃទាំងនោះ» ដែលព្រះគ្រីស្ទបានយោងដល់។

“រយៈពេលដែលបានរៀបរាប់នៅទីនេះ—“ស៊ែប៊ីរីខ័យ” និង “មួយពាន់ពីររយហុកសិបថ្ងៃ” —គឺដូចគ្នា ដោយសម្តែងគ្នានឹងគំរាមឱ្យពេលវេលាដល់ ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការគោរពសក្តិភូមិភាព។ រយៈពេល 1260 ឆ្នាំនៃអធិបតេយ្យភាពសម្តេចប៉ាបបានចាប់ផ្តើមនៅ គ.ស. 538 ហើយដូចនេះនឹងបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798។ នៅពេលនោះ កងទ័ពហាវ៉ាងមួយបានចូលក្នុងរួម

ហើយមានផ្លូវវិធីសម្បត្តិចេញបែបកុលាយជាអនុករទោស
ហើយទ្រង់មានសោយទិវង្គតក្នុងការនិរទេស។ ទោះបីក្រុមោយមកមិនយូរប៉ុន្មាន
មានការផ្លាស់ប្តូរសម្បត្តិចេញបែបថ្មីមួយអង្គក៏ដោយ ក៏មាននុក្រមសម្បត្តិចេញបែបមិន
ដល់អាចប្រើអំណាចដល់ខ្លួនធុរកិច្ចមានពីមុននោះបានទៀតឡើយ។»

«ការបៀតបៀនលើក្រុមជំនុំមិនមានបន្តពេញមួយរយៈពេលទាំងមូលនៃ២៦០ឆ្នាំទេ។
ព្រះជាម្ចាស់ ដោយសេចក្តីដឹងត្រឹមត្រូវក្នុងការណែនាំព្រះបុរាណសុត្តន្តរបស់ទ្រង់
បានកាត់បន្ថយរយៈពេលនៃការសាកល្បងដ៏ក្នុងក្រហាយរបស់ពួកគេ។
ក្នុងការព្យាករណ៍ទុកជាមុនអំពី "សេចក្តីរីកចម្រើន" ដល់នឹងកើតមានលើក្រុមជំនុំ
ព្រះអង្គគង់នៅនោះមានព្រះបន្ទូលថា៖
"បរិស្ថានជាថ្មីទាំងនោះមិនគួរមានកាត់បន្ថយទេ
នោះគឺមានមនុស្សសណ្តមន្ត្រីនឹងមានសង្គមគ្រប់គ្រងឡើយ ប៉ុន្តែ
ដោយព្រោះអនុករដល់មានផ្លូវវិធីសម្បត្តិ ថ្មីទាំងនោះនឹងគួរមានកាត់បន្ថយវិញ។"
ម៉ាថាយ 24:22។ ដោយឥទ្ធិពលនៃការកែទម្រង់ សាសនា
ការបៀតបៀនគួរមានបញ្ចប់មុនឆ្នាំ 1798»។ The Great Controversy, 266.

ព្រះគ្រីស្ទ និងអនុករស៊ីវិល កំណត់ថា ការប្រើពាក្យ «ថ្មីទាំងនោះ» ជា «គុរ»
ដល់សម្ភាសន៍អំណាចរូបភាព។ កាលណានិយមន័យនៃការបៀតបៀន
ដល់មានកើតឡើងបន្ទាប់ពីការដាក់ស្តាប់នាអំណាចហាសិលលើបុគ្គលិកក្នុង
ក្នុងខ្លួនសាមសិបមួយ នៃពួកទីដប់មួយ នោះគាត់ហៅគុរនៃការបៀតបៀននោះថា
«ជាច្រើនថ្មី»។

ហើយកងទ័ពនឹងឈរនៅខាងគាត់ ហើយពួកគេនឹងបង្កអាប់ទីបរិសុទ្ធជីវិតមាំ
ហើយនឹងដកយកយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃចេញ
ហើយពួកគេនឹងតាំងអំពើគួរសុំអប់រំខ្ពស់ដល់បង្កកុយស្នាដៃផ្សេងៗ
រីឯអស់អនុករដល់ប្រព្រឹត្តិអំពើអាក្រក់ទាំងនឹងសេចក្តីសញ្ញា
គាត់នឹងបង្កឲ្យពួកគេដោយពាក្យបញ្ជាច្រើនបញ្ជាច្រើន;
ប៉ុន្តែប្រជាជនដល់ស្តាប់ព្រះរបស់ខ្លួន នឹងមានកម្រិតមាំមួន
ហើយនឹងប្រព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អង់អាច។
ហើយពួកអនុករដល់មានការយល់ដឹងក្នុងចំណោមប្រជាជន
នឹងបង្កើនមនុស្សជាច្រើន; ទោះយ៉ាងណា ពួកគេនឹងដួលរលំដោយដាវ
ដោយភ័យខ្លាច ដោយការធ្លាក់ជាល្មើស និងដោយការប្រល័យ
អស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ។ ដានីយ៍លេខ 11:31-33។

ទីក្រុងរ៉ូមគួរមានបរិក្ខេបសម្បត្តិក្នុងការភ្ជាប់ជាមួយនឹងពេលវេលាព្យាករណ៍ដល់ទាក់ទង
នឹងវា ហេតុនេះហើយមានជាប៉ុលមានបុរសសន្តិភាព
មនុស្សសន្តិភាពនឹងគួរមានបរិក្ខេបសម្បត្តិក្នុង «ពេលវេលារបស់វា»។
ការពិតដល់ថា ទីក្រុងរ៉ូមបង្កើតឲ្យមាននិមិត្តរូបដល់បរិស្ថានជាយើងមិនស្គាល់ទេ
យើងនឹងវិនាស នោះបញ្ជាក់អំពីមូលហេតុដល់ពេលវេលាព្យាករណ៍នោះគួរមានកំណត់ជា
ញឹកញាប់យ៉ាងដូច្នេះ ហើយដោយវិធីជាច្រើនយ៉ាងនេះ ដុបិតព្រះ
«មិនទ្រង់ផ្លាស់ប្តូរការកើតឡើងដល់នូវអ្វីដែលមិនមានសារៈសំខាន់ធំដុំឡើយ»។
នៅក្នុងខ្សែនាវ ការបញ្ចប់នៃរយៈពេលនោះក៏គួរមានកំណត់សម្ភាសន៍ផងដែរ។

ហើយអនុករដល់មានបុរាណក្នុងចំណោមប្រជាជន នឹងបង្កើនមនុស្សជាច្រើន;
ប៉ុន្តែពួកគេនឹងដួលដោយដាវ ដោយភ័យខ្លាច ដោយការធ្លាក់ជាល្មើស

និងដោយការបុលន៍ អស់ជាច្រើនចុង។ ហើយនៅពេលដែលពួកគេដួល
ពួកគេនឹងទទួលជំនួយកិច្ចកម្ម;
ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើននឹងចូលរួមជាមួយពួកគេដោយពាក្យល្អដល់មា។
ហើយអ្នកខ្លះក្នុងចំណោមពួកអ្នកមានបុរាណ នឹងដួល ដើម្បីបិទបងបញ្ចប់ពួកគេ
ហើយដើម្បីជម្រុញពួកគេ ហើយដើម្បីជម្រុញពួកគេសេ
ស្វើបីតែដែលពេលចុងបញ្ចប់ផង ពីព្រោះវានៅតែសម្រាប់ពេលដែលមានកំណត់ទុក។
ដានីយ៍លេខ 11:33-35។

“ពេលវេលានៃចុងបញ្ចប់” «នៅសល់សម្រាប់ពេលកំណត់មួយ»។ ពាក្យហេប៊ឺរីដែលបកប្រែថា
«កំណត់» គឺ “moed” ហើយមានន័យថា ពេលវេលាដែលមានកំណត់ជាក់លាក់
ឬការណាត់ជួបមួយ។ សារៈសំខាន់ និងភាពពាក់ព័ន្ធជាខ្លាំងនៃ «ពេលកំណត់»
ក្នុងព្រះគម្ពីរដានីយ៍លេខ
ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយរបៀបដដែលត្រូវបានយោងដល់ជាញឹកញាប់។
មានអាដរនៃទីសង្ឃឹមអោយកិច្ចកម្ម បើមិននិយាយថាមានសោះទេ
ដែលទទួលស្គាល់ថា ឆ្នាំ 1989 គឺជា «ពេលវេលានៃចុងបញ្ចប់» ហើយដូច្នេះ ឆ្នាំ 1989
ក៏ជាពេលកំណត់មួយដែរ។ នោះជាការណាត់ដដែលព្រះមានកំណត់ឡើង
ជាពេលដែលទ្រង់នឹងបើកគ្រាប់ពូជដើមសម្រាប់ចលនារបស់មួយសន្ថវ្យាប័នប្រឆាំងនឹង
ដោយហេតុនេះហើយ ព្រះគម្ពីរដានីយ៍លេខបានផ្តល់សាក្សីដល់ការពិតថា «ពេលកំណត់»
គឺសម្រាប់ដល់ការមកដល់នៃ «ពេលវេលានៃចុងបញ្ចប់»។ ក្នុងដានីយ៍លេខ ជំពូក 8
និមិត្តសញ្ញាទាំងនេះត្រូវបានបង្ហាញឡើង។

ហើយខ្ញុំបានឮសំឡេងមនុស្សម្នាក់នៅចន្លោះច្បាំងទាំងពីរនៃអ៊ុយឡាយ
ដែលបានហៅ ហើយនិយាយថា កាប្រៀលអើយ
ចូរឆ្លើយប្រសិនបើអ្នកមិនមែនជាមិត្តនៃ ដូច្នេះ គាត់ក៏មកជិតក្នុងដៃខ្ញុំឈរ
ហើយកាលគាត់មកដល់ ខ្ញុំក៏ភ័យខ្លាច ហើយដួលផ្ទុកបំបែកចុះ
ប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយមកខ្ញុំថា ឱ កូនមនុស្សអើយ ចូរយល់ចុះ
ដុបិតនិមិត្តនេះសម្រាប់គ្រប់ចុងបញ្ចប់។ កាលគាត់កំពុងនិយាយជាមួយខ្ញុំ
ខ្ញុំក៏សន្សំបំបាំងផ្លូវ ដោយផ្ទុកបំបែកចុះទៅដី ប៉ុន្តែគាត់បានប៉ះខ្ញុំ
ហើយលើកខ្ញុំឡើងឈរត្រង់វិញ។ ហើយគាត់បាននិយាយថា មើលចុះ យើងនឹងឆ្លើយ
អ្នកដឹងអំពីអ្វីដែលនឹងកើតមាននៅទីបញ្ចប់នៃសេចក្តីក្រវោធនោះ
ដុបិតទីបញ្ចប់នឹងមកដល់នៅពេលកំណត់។ ដានីយ៍លេខ 8:16-19។

ដូចជានៅជំពូកទីដប់មួយ ពាក្យ «ចុងបញ្ចប់» ក្នុងយូលា «គ្រាន់ចុងបញ្ចប់»
នៅក្នុងខន្តានេះ គឺជាពាក្យហេប៊ឺរីខុសពីពាក្យដែលត្រូវបានបកប្រែថា «កំណត់ទុក»។
គ្រាន់ចុងបញ្ចប់ តំណាងឲ្យរយៈពេលមួយ ដែលចាប់ផ្តើមនៅពេលដែលមានកំណត់ទុក។
«ពេលដែលមានកំណត់ទុក» (moed) គឺជាការណាត់កំណត់មួយ ហើយគ្រាន់ចុងបញ្ចប់
(ពាក្យហេប៊ឺរី «gets») គឺជារយៈពេលមួយ ដែលចាប់ផ្តើមនៅពេលដែលមានកំណត់ទុក។
វាគឺជា «គ្រា» ដែលបង្ហាញឲ្យយើងឃើញក្នុងរូប ហើយ «គ្រា» នោះសំខាន់យ៉ាងខ្លាំង
ដល់ចំណុចចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលនោះ
និងរយៈពេលដែលបន្តបន្ទាប់ពីចុងបញ្ចប់នៃគ្រានោះ
ត្រូវបានតំណាងដោយសាក្សីជាច្រើន។ នៅក្នុងខន្តានៃទីមុកប្លែន នៃជំពូកទីដប់មួយ
នៃសៀវភៅដានីយ៍លេខ ក្នុងរូបបែបកាន់ត្រូវបានកំណត់អត្ថបទសញ្ញាណថា
ជាអ្នកគ្រប់គ្រងពិភពលោកសម្រាប់ «គ្រា» មួយ។

«ពលេវលោ» ជានិមិត្តសញ្ញា មួយ សូមើនឹងបីរយហុកសិបឆ្នាំ
ពីព្រោះនោះក្នុងមួយឆ្នាំតាមព្រះគម្ពីរ មានបីរយហុកសិបផង។
រួមប្រហែលប្រមាណគ្រប់គ្រងអស់មួយ «ពលេវលោ»
ហើយរួមសម្រាប់ប្រមាណគ្រប់គ្រងអស់ «មួយពលេវលោ ពលេវលោទាំងឡាយ
និងកន្លះពលេវលោ»។ រួមសម័យទំនើបគ្រប់គ្រងអស់មួយ «ម៉ោង» ជានិមិត្តសញ្ញា ឬ
«ស៊ីបពីរខែ» ជានិមិត្តសញ្ញា។ មិនមានពលេវលោពុយាករណ៍ណាមួយបន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1844
ទៀតឡើយ ដូច្នេះ «ម៉ោង» និង «ស៊ីបពីរខែ»
គឺជារយៈពេលចាប់ពីច្បាប់ផងដែរនឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗ
រហូតដល់ការបិទបញ្ចប់នៃរយៈពេលសាកល្បងរបស់មនុស្សជាតិ។ ប៉ុន្តែ
រួមប្រហែលប្រមាណគ្រប់គ្រងដោយអំណាចកំពូលចាប់ពីសម័យអាក្រក់ទី១ ក្នុងឆ្នាំ 31
មុន គ.ស. រហូតដល់ក្នុងសតវត្សទី១៧នៃគ្រឹះស្ថាននៃចក្រភពនៃកាន់កុងស្តង់ទីនុបល
ក្នុងឆ្នាំ 330។ យើងដឹងថា ខាងនេះកំពុងនិយាយអំពីរួមប្រហែលប្រមាណ
ពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទមានតំណាងថាជា «ម្ចាស់នៃមុតនុធម៌គេរី» ដលៃ «នឹងគ្រប់គ្រងផ្ទាល់»
នៃពេលវេលានៃឡើងវិញនៃគ្រឹះស្ថាននោះ។
អំណាចដល់កំពុងគ្រប់គ្រងនៃពេលវេលានេះគឺរួមប្រហែលប្រមាណ ដូច្នេះ
ខងលើយើងឡើងនឹងពិនិត្យមើល កំណត់អត្តសញ្ញាណរួមប្រហែលប្រមាណ។

ហើយនេះទីតាំងរបស់គាត់ នឹងមានមនុស្សស្រស់ស្អាតម្នាក់ក្នុងឡើង
ដល់គម្ពីរនៃបុរាណកិច្ចគឺយសនវិជ្ជយដល់គាត់។ ប៉ុន្តែគាត់នឹងមកដោយសុខសានុត
ហើយទទួលបានរាជ្យដោយពាក្យបញ្ជាច្រើនបញ្ជាច្រើន
ហើយដោយកងទ័ពដូចទឹកជំនន់ ពួកគេនឹងគ្រប់គ្រងប្រាកដប្រាកដឲ្យស្រេចព្រឹម្ភៃគាត់
ហើយនឹងគ្រប់គ្រង មនោរម្យ សូម្បីតែមេដឹកនាំនៃចក្រភពសញ្ញាផងដែរ។
ហើយបន្ទាប់ពីសន្តិសញ្ញាដែលបានផ្ទុកជាមួយគាត់
គាត់នឹងប្រព្រឹត្តដោយកលលុបិច ពីព្រោះគាត់នឹងឡើងមក
ហើយនឹងកុលាយជាខ្ពង់ខ្ពស់ដោយបុរាណវិទ្យាគឺចម្លងកុរុម។
គាត់នឹងចូលមកដោយសុខសានុត
សូម្បីតែទៅលើទីកន្លែងដ៏សម្បូរបែបផុតខែកើត
ហើយគាត់នឹងផ្ទុកអ្វីដែលបុរាណវិទ្យារបស់គាត់មិនបានផ្ទុក
ហើយក៏បុរាណវិទ្យាដ៏រស់រវើករបស់ពួកគេមិនបានផ្ទុកដែរ
គាត់នឹងចែកចាយក្នុងចំណោមពួកគេ នូវរបស់រឹងរូស ទុរពុយសម្រាប់គុតិដល់បុរាណវិទ្យា
និងទុរពុយរុញទាំងឡាយ មនោរម្យ
គាត់នឹងគ្រោងឧបាយកលរបស់គាត់ទៅនឹងបន្ទាយមាំមួនទាំងឡាយ រហូតដល់មួយរយៈ
ដានីយ៍លើ 11:21-24។

ពាក្យ «ទាស់នឹង» ក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រក្នុងនៃខាងនេះ តាមពិតមានន័យថា «ពី»
ហើយខងនេះកំពុងនិយាយថា រួមហោរានឹងគ្រប់គ្រង (បង្កាញជាមុនអំពីឧបាយកលរបស់វា)
«ពី» បន្ទាយមាំមួនរបស់វា (ទីក្រុងរួម) អស់រយៈពេលបីរយហុកសិបឆ្នាំ។

«ខទី ២៤។ គាត់នឹងចូលទៅដោយសុខសានុត
សូម្បីតែចូលទៅកាន់កន្លែងដ៏សម្បូរបែបផុតខែកើតនោះ;
ហើយគាត់នឹងផ្ទុកអ្វីដែលបិទបាំងគាត់មិនដែលបានផ្ទុក
ហើយក៏បិទបាំងបុរាណវិទ្យារបស់គាត់មិនដែលបានផ្ទុកដែរ;
គាត់នឹងចែកចាយក្នុងចំណោមពួកគេនូវរបស់រឹងរូស នូវទុរពុយបុរាណវិទ្យា
និងនូវទុរពុយសម្រាប់គុតិ មនោរម្យ

គាត់នឹងគ្រោងឧបាយកលរបស់គាត់ទាស់នឹងបន្ទោយមាំមួនទាំងឡាយ
សូម្បីតែស្មារតីមួយរយៈពេល។»

«របៀបធម្មតាដដែលប្រជាជាតិនានា មុនសម័យរ៉ូម
បានចូលកាន់កាប់ខេត្តដ៏មានតម្លៃ និងដីនៃដីសម្បូរបែប គឺតាមរយៈសង្គ្រាម
និងការឈ្នះយកដោយកម្លាំង។ ឥឡូវនេះ រួមគ្នាផ្ទុកនូវអរិយធម៌ដែលបុព្វបុរស
បុព្វបុរសនៃបុព្វបុរសទាំងនោះ មិនផ្តល់ឱកាសឱ្យបានឡើយ
គឺទទួលបានការបន្តថែទាំរុញច្រានសម្បត្តិទាំងនេះតាមមធ្យោបាយសន្តិវិធី។
ទំនៀមមួយ ដដែលមិនផ្តល់ឱកាសឱ្យមនុស្ស ឥឡូវនេះគួរឱ្យបានចាប់ផ្តើមឡើង
គឺស្ថិតនៅទាំងឡាយទុកជាធាតុគ្រាប់របស់ខ្លួនជាមរតកដល់ជំនួប។
រួមមានចូលកាន់កាប់ខេត្តផ្សេងៗជាច្រើនតាមរបៀបនេះ។»

«ហើយអស់អ្នកដទៃទៀតនេះបានស្ថិតនៅក្រោមអំណាចគ្រប់គ្រងរបស់ក្រុងរ៉ូម
បានទទួលបុរេដ្ឋានមិនតិចពីរឡើយ។
ពួកគេត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយសេចក្តីសប្បុរស និងការអធិប្បាយ។
នេះប្រៀបដូចជាការចែកចាយយកចំណី និងរបស់រ៉ូមទៅក្នុងចំណោមពួកគេ។
ពួកគេត្រូវបានការពារពីសត្រូវរបស់ខ្លួន ហើយបានសម្រាកក្នុងសេចក្តីសុខសាន្ត
និងសុវត្ថិភាព ក្រោមការគាំពារនៃអំណាចរបស់ក្រុងរ៉ូម។»

«ចំពោះផ្នែកចុងក្រោយនៃខែនេះ អភិបាល Newton បកស្រាយថា
ជាការគ្រោងគំនិតទាយទុកជាមុនចេញពីបន្ទោយមាំមួន មិនមែនប្រឆាំងនឹងវាទេ។
រួមមានផ្ទុកនូវដូចនេះចេញពីបន្ទោយរឹងមាំនៃទីក្រុងបុរាណរបស់ខ្លួន។
“សូម្បីតែស្មារតីមួយគ្នា” នោះប្រាកដជាគ្រាពុយាករណ៍មួយ គឺ ៣៦០ ឆ្នាំ
ត្រឹមត្រូវទាំងនេះគួររាប់ចាប់ពីចំណុចណា?
បុរាណជាចាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដដែលគួរឱ្យបានបង្ហាញនៅក្នុងខបន្ទាប់។»

«ខ ២៥។ ហើយគាត់នឹងបង្កកើនអំណាច
និងសេចក្តីកុលាហានរបស់គាត់ប្រឆាំងនឹងសត្រូវខាងត្បូង
ដោយមានកងទ័ពដ៏ធំមហិមា;
ហើយសត្រូវខាងត្បូងនឹងគួរឱ្យបានបំផុសឱ្យចេញទៅចុង ដោយមានកងទ័ពដ៏ធំ
ហើយខ្ពស់ក្នុងយ៉ាងខ្ពស់; ប៉ុន្តែគាត់នឹងមិនអាចឈរបានឡើយ
ព្រោះពួកគេនឹងរៀបចំឧបាយកលប្រឆាំងនឹងគាត់។»

«តាមរយៈខទី២៣ និងទី២៤
យើងគួរឱ្យបាននាំចុះមកដល់ខាងនេះនៃសន្និសីទសញ្ញាស្រាវជ្រាវពួកយូដា និងពួករ៉ូម ក្នុងឆ្នាំ
១៦១ មុន គ.ស. ទៅកាន់សម័យដ៏រ៉ូមមានទទួលអធិបតេយ្យភាពសកល។
ខដល់នៃមុខយើងឥឡូវនេះ
បង្ហាញឱ្យយើងឃើញយុទ្ធនាការដ៏ខ្ពស់ក្នុងកុលាមួយប្រឆាំងនឹងសត្រូវខាងត្បូង
គឺអហេស៊ីប និងការកើតមាននៃសមរភូមិដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយរវាងកងទ័ពធំៗ
និងមានអំណាចខ្ពស់។ តើព្រឹត្តិការណ៍ដូចទាំងនេះបានកើតឡើងក្នុងបុរាណសាស្ត្រ
គួរឱ្យយើងនាំបុរាណសម័យនោះឬទេ?—បានកើតឡើងមែន។
សង្គ្រាមនោះគឺជាសង្គ្រាមរវាងអហេស៊ីប និងរ៉ូម;
ហើយសមរភូមិនោះគឺជាសមរភូមិអាក្រិល។ សូមឱ្យយើងពិនិត្យមើលដោយសង្កេត
បេន្យាកាលៈទេសៈដដែលបាននាំទៅដល់ជម្លោះនេះ។ Uriah Smith, Daniel and the
Revelation, 271–273.

នៅក្នុងឧបន្ទាបទៀត ដានីយ៍លែហនយោងមុដងទៀតអំពីពលេវលោដលែហនកំណត់ និងទីបញ្ចប់។

ហើយគាត់នឹងរំលោភអំណាច និងសេចក្តីកុលាហនរបស់គាត់ឡើង
ទាស់នឹងសុតចេខាងតុបូង ដោយកងទ័ពដ៏ធំមួយ;
ហើយសុតចេខាងតុបូងនឹងត្រូវបានរំលោភឲ្យចេញទៅផ្ទះស្នាក់នៅ
ដោយកងទ័ពដ៏ធំបំផុត និងខ្ពស់កុលា; ប៉ុន្តែគាត់នឹងមិនអាចឈរមាំហនទេ
ព្រោះពួកគេនឹងរៀបចំឧបាយកលទាស់នឹងគាត់។ មនែហើយ
អស់អ្នកដទៃបរិភោគពីចំណីអាហាររបស់គាត់ នឹងបំផ្លាញគាត់
ហើយកងទ័ពរបស់គាត់នឹងហូរលិចទៅមុខ;
ហើយមនុស្សជាច្រើននឹងដួលចុះត្រូវសម្លាប់។
ហើយចិត្តរបស់សុតចេខាងតុបូងនឹងផុតចោលពីការផ្ទុះចិត្តអំពីអាក្រក់
ហើយពួកគេនឹងនិយាយពាក្យកុហកនៃតុតម្ល៉ៃយ;
ប៉ុន្តែការនោះនឹងមិនចម្រើនឡើយ
ព្រោះទីបញ្ចប់នៃស៊ែចិត្តនៃពលេដលែហនកំណត់ទុក។ បន្ទាប់មក
គាត់នឹងត្រូវប្រទះនូវស្រុករបស់គាត់វិញ ដោយទុរព្វសម្បត្តិដ៏ច្រើន;
ហើយចិត្តរបស់គាត់នឹងទាស់នឹងសេចក្តីសញ្ញាបរិសុទ្ធ;
ហើយគាត់នឹងប្រព្រឹត្តការងារអស្ចារ្យ ហើយត្រូវប្រទះនូវស្រុករបស់ខ្លួនវិញ។
នៃពលេដលែហនកំណត់ទុក គាត់នឹងត្រូវប្រមាទវិញ ហើយមកកាន់ទិសខាងតុបូង;
ប៉ុន្តែលើកនេះនឹងមិនដូចលើកមុន ឬដូចលើកក្រោយឡើយ។ ដានីយ៍លែ 11:25-29។

នៅក្នុងជំពូកទីបួន កាប៊ុរីយ៍លែហនកំណត់ថា «chazon»
គឺជាសិរីមិត្តដល់ស្តីពីរយៈពេលពីរពាន់ប្រាំរយមុកឆ្នាំ នឹងបញ្ចប់នៃកាលកំណត់
ហើយបន្ទាប់មក រយៈពេលដ៏តំណាងដោយ «គ្រាប់បញ្ចប់» នឹងចាប់ផ្តើម។
នៅក្នុងអត្ថបទនេះ កាលកំណត់គឺជាទីបញ្ចប់នៃរយៈពេលបីរយហុកសិបឆ្នាំ
ដ៏ល្បីមិនដ្បើព្រះនឹងគ្រប់គ្រងពិភពលោកយ៉ាងកំពូល។ នៅក្នុងអត្ថបទនេះ គុមាន
«គ្រាប់បញ្ចប់» ឡើយ ពីព្រោះមិនមានអ្វីដែលត្រូវបានបិទត្រង់ទុក
ដល់ត្រូវបើកចេញវិញនៃគ្រាប់បញ្ចប់នៃរយៈពេលនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ។

នៅក្នុង ដានីយ៍លែ ជំពូក ៨ និមិត្តអំពី «ទីបញ្ចប់ចុងក្រោយ» នៃសេចក្តីព្រះពិរោធ
ដល់ជារយៈពេលពីរពាន់ប្រាំរយមុកឆ្នាំ
ហើយបានបញ្ចប់នៃពេលដូចគ្នានឹងរយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំ
ត្រូវបានបិទត្រង់ទុករហូតដល់ «ពលេវលោដទីបញ្ចប់» ពីព្រោះនៃឆ្នាំ 1844
ដល់ជាពេលកំណត់សម្រាប់និមិត្តទាំងពីរ ពន្លឺនៃទេវតាទីបីត្រូវបានបើកត្រង់។ នៅក្នុង
ដានីយ៍លែ ១១ ខ ៣០ ដល់ ៣៦ នៃគ្រាប់បញ្ចប់នៃ «សេចក្តីព្រះពិរោធទីមួយ» ក្នុងឆ្នាំ
1798 ត្រូវបានរយៈពេលមួយ ដល់ត្រូវបានកំណត់ថាជា «ពលេវលោដទីបញ្ចប់»
នៃពេលដ៏ពន្លឺនៃទេវតាទីមួយត្រូវបានបើកត្រង់។ ដូចនេះ
ព្រះបន្ទូលទំនាយអំពីពលេវលោដប្លែកៗមាន មិនមាន «ពលេវលោដទីបញ្ចប់» នោះទេ
ប៉ុន្តែមានតែពេលកំណត់ប៉ុណ្ណោះ ដល់កំណត់សម្គាល់ថា
ពេលណាដែលរយៈពេលបីរយហុកសិបឆ្នាំបានបញ្ចប់ ប៉ុន្តែពេលកំណត់នៃឆ្នាំ 1798
និងពេលកំណត់នៃឆ្នាំ 1844 ទាំងពីរ បានបើកត្រង់រហូត
ដល់ត្រូវយល់នៃក្នុងរយៈពេលដ៏តំណាងថាជា «ពលេវលោដទីបញ្ចប់»។

រួម គួរមានបង្ហាញឲ្យយើងដឹងថា ត្រូវមានតំណាងដោយពាក្យទំនាយ
នៃក្នុងពេលលោកទំនាយរបស់វា «ពេលលោក ពេលលោកទាំងឡាយ និងកន្លះពេលលោក»,
«ស៊ីបប៊ីខ័យ», «មួយពាន់ពីររយហុកសិបបួន», និង «បីឆ្នាំកន្លះ»
ជានិមិត្តសញ្ញាផ្សេងៗមួយចំនួន
ដែលតំណាងឲ្យរយៈពេលដែលស្ថាប័នសម្រេចបានគ្រប់គ្រងក្នុងយុគសម័យដ៏តូច។
រយៈពេលលោកដែលជាប់ចលនាមិនល្អឡើយនៃទំនើងចលនារបស់មួយសន្លឹកស៊ីបបួនពាន់
គឺមួយរយមកហើយមួយឆ្នាំ។ មួយរយមកហើយមួយ
ក៏ជានិមិត្តសញ្ញានៃមួយពាន់ពីររយហុកសិបបួនផងដែរ ពីព្រោះវាជាដង្ហើមមួយភាគដប់
ឬមួយភាគដប់នៃចំនួននោះ។ មួយរយមកហើយមួយឆ្នាំ ចាប់ពីការបោះឆ្នោតឆ្នាំ 1863
រហូតដល់ពេលកំណត់ឆ្នាំ 1989 បញ្ចប់ជា ឆ្នាំ 1989
ជាពេលកំណត់របស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងបុរាណសូត្ររបស់ទ្រង់នៃចុងចុងក្រោយ។
យើងនឹងបន្តការសិក្សានេះនៃក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«តើយើងគួររស់នៅក្នុងព្រះគម្ភីរដូចម្តេច?
តើយើងគួរដាក់គោលបង្គំគោលនៃទ្វីបសាសនារបស់យើងមួយបន្ទាប់ពីមួយទៀត
ហើយបន្ទាប់មកពុទ្ធបរិវារធុរៈឲ្យបន្តគម្ភីរទាំងអស់ស្របតាមទស្សនៈដែលយើងហា
នកំណត់ហើយឬ? ឬតើយើងគួរនាំយកគំនិត
និងទស្សនៈរបស់យើងទៅកាន់ព្រះគម្ភីរ
ហើយរស់នៅក្នុងវិស័យរបស់យើងពីគ្រប់ជំនាន់ដោយព្រះគម្ភីរនៃចេកុតិពិតឬ?
មនុស្សជាតិច្រើននៃអាន ហើយសូមប្រើប្រាស់បង្កើនព្រះគម្ភីរ
ក៏មិនយល់អំពីសេចក្តីពិតដ៏មានតម្លៃដែលពួកគេកំពុងបង្កើន
ឬក៏ពុំសិក្សានោះដែរ។ មនុស្សកាន់កាប់កំហុស
ខណៈដែលសេចក្តីពិតគួរមានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់; ហើយបុរសនិប្បូកគេរកនូវតំណ
យកលទ្ធផលសាសនារបស់ពួកគេទៅកាន់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ
ហើយមិនអានព្រះបន្ទូលនៃព្រះដោយពន្លឺនៃទ្វីបសាសនារបស់ខ្លួន
ដើម្បីបញ្ជាក់ថាគំនិតរបស់ខ្លួនគឺជាគម្ភីរទេ
នោះពួកគេនឹងមិនដឹងក្នុងសេចក្តីងងឹត និងភាពខ្វាក់ភ័យក្តី
ឬថាវាជាបុរាណសាសនាឡើយ។ មនុស្សជាតិច្រើនផ្តល់អត្ថបទដល់ពាក្យនៃបទគម្ភីរដែល
មិនទស្សនៈរបស់ខ្លួន ហើយពួកគេបំភាន់ខ្លួនឯង និងបោះបង្គោលអនុក្រឹត្យ
ដោយការបកស្រាយខុសរបស់ពួកគេចំពោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។
នៃពេលដែលយើងចាប់ផ្តើមសិក្សាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ
យើងគួរឲ្យដឹងថាដោយចិត្តសុភាពរាបសារ។ ភាពអាត្មាមានន័យទាំងអស់
និងសេចក្តីសុឡាញ់ចំពោះភាពប្រសើរឡើយទាំងអស់ គួរគួរមានទុកចោល។
ទស្សនៈដែលមានបុរាណខ្ពស់ជាងយូរមកហើយ
មិនគួរចាត់ទុកថាមិនអាចខុសបានឡើយ។ ការមិនសម្រេចចិត្តរបស់សាសន៍យូដាក្នុងក
រនោះបង្កបុរាណវិទ្យាដែលមានបង្កើតឡើងជាយូរមកហើយរបស់ពួកគេ
គឺជាអវិជ្ជាដែលនាំឲ្យពួកគេវិនាស។
ពួកគេហោសតាំងចិត្តមិនឲ្យយើងកំហុសណាមួយនៃក្នុងទស្សនៈរបស់ខ្លួន
ឬនៃក្នុងការបកស្រាយព្រះគម្ភីររបស់ខ្លួនឡើយ; ប៉ុន្តែ
ទោះបីជាមនុស្សមានបុរាណវិទ្យាទស្សនៈណាមួយអស់រយៈពេលយូរប៉ុណ្ណាក៏ដោយ បុរសនិប
្បូកទស្សនៈទាំងនោះមិនគួរមានគាំទ្រយ៉ាងច្បាស់ដោយព្រះបន្ទូលដែលមានសរសេរទុក
ទេ នោះវាគួរគួរមានបោះចោល។»

«អស់អ្នកដដែលបុរាណចង់បានសច្ចក្តីពិតដោយស្មោះត្រង់
នឹងមិនសុទ្ធាត់សុទ្ធជឺក្នុងការបរិក្ខេបបង្ហាញរបស់ខ្លួនឲ្យគេពិនិត្យសិរិះបង្អែក
និងរិះគន់ឡើយ ហើយក៏នឹងមិនខឹងអាក់អួលទេ ប្រសិនបើមតិ
និងគំនិតរបស់ខ្លួនត្រូវបានប្រឆាំង។ នេះហើយជារឿយៗដែលយើងបានឃើញក្នុង
នុងចំណោមយើងកាលពីសម័យឆ្នាំមុន។
យើងគង់មែនជួបជុំគ្នាដោយមានបន្ទុកនៃក្នុងព្រលឹង
អធិស្ឋានសូមឲ្យយើងអាចជ្រួតជ្រួតក្នុងជំនឿ និងគោលលទ្ធផល
ពីព្រោះយើងបានដឹងថា ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានបង្ខំចិត្តទេ។
ចំណុចមួយៗត្រូវបានលើកឡើងមកដោយជាប្រធានបទនៃការសិរិះបង្អែកគេ។
ភាពឱ្យរីករានកំណត់លក្ខណៈដល់ក្រុមបុរិស្ថាននៃការសិរិះបង្អែកគេទាំងនេះ។
ព្រះគម្ពីរត្រូវបានបរិក្ខេបឡើងដោយមានអារម្មណ៍ក្រោយឧបាសនាព្រះ ជាញឹកញាប់
យើងតមអាហារ ដើម្បីឲ្យយើងសមស្របជាមុនសម្រាប់ការយល់ដឹងសច្ចក្តីពិត។
បន្ទាប់ពីការអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់អស់ពីចិត្ត
ប្រសិនបើចំណុចណាមួយមិនទាន់ត្រូវបានយល់ នោះវាត្រូវបានពិភាក្សា
ហើយមុននឹងបានបង្ហាញមតិរបស់ខ្លួនដោយសេរី បន្ទាប់មក
យើងក៏លុកជង្គង់អធិស្ឋានមុតងទៀត
ហើយសច្ចក្តីទូលអង្គរដោយអស់ពីចិត្តបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌
ដើម្បីឲ្យព្រះជាម្ចាស់ជួយយើងឲ្យយល់យឺតយ៉ាវស្របគ្នា
ដើម្បីឲ្យយើងអាចជ្រួតជ្រួត ដូចជាព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះរូបិតាជ្រួតជ្រួត។
ទឹកក្នុងកែវជាច្រើនត្រូវបានស្រក់ចុះ។
ប្រសិនបើបងប្អូនមុនាក់ស្ថិតបន្ទោសបងប្អូនមុនាក់ទៀត
ពីព្រោះការយល់ដឹងយឺតយ៉ាវរបស់គាត់ក្នុងការមិនយល់បទគម្ពីរមួយ
ដូចដែលអ្នកស្ថិតបន្ទោសនោះបានយល់ នោះអ្នកដដែលត្រូវបានស្ថិតបន្ទោស
នឹងចាប់ផ្តើមបងប្អូនរបស់ខ្លួននូវពេលវេលាដោយ ហើយនិយាយថា
“កុំឲ្យយើងផ្ទុយពីឲ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជររបស់ព្រះទ្រង់ព្រួយព្រះទ័យឡើយ។
ព្រះយេស៊ូវគង់នៅជាមួយយើង; ចូរឲ្យយើងរកសារវិញ្ញាណដដែលទាបទន់
និងអាចទទួលបានការបង្រៀនបាន”;
ហើយបងប្អូនដដែលត្រូវបាននិយាយនោះនឹងនិយាយថា “សូមអភ័យទោសឲ្យខ្ញុំផង
បងប្អូនអើយ ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអយុត្តិធម៌ចំពោះអ្នកហើយ”។ បន្ទាប់មក
យើងក៏លុកជង្គង់ចុះក្នុងពេលអធិស្ឋានមួយទៀត។
យើងបានចំណាយម៉ោងជាច្រើនតាមវិធីនេះ។ ជាទូទៅ
យើងមិនបានសិក្សាស្រាវជ្រាវពីប្លន់ម៉ោងក្នុងមុតងទេ ប៉ុន្តែពេលខ្លះ
វាគឺទាំងមូលត្រូវបានចំណាយក្នុងការសិរិះបង្អែកគេព្រះគម្ពីរដោយឱ្យរីក
ដើម្បីឲ្យយើងអាចយល់សច្ចក្តីពិតសម្រាប់សម័យរបស់យើង។ ក្នុងឱកាសខ្លះ
ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកសណ្តូកលើខ្ញុំ
ហើយផ្តន្ទាតែងលើពាក្យត្រូវបានផ្ទុយឲ្យបាត់ដោយរបៀបដែលព្រះបានតែងតាំង
ហើយបន្ទាប់មកមានសាមគ្គីភាពដ៏គួររំលឹកខ្លាំង។
យើងទាំងអស់គ្នាមានគំនិតតម្លៃ និងព្រះវិញ្ញាណតម្លៃ។»

«យើងបានស្រងើយកយ៉ាងអស់ពីចិត្ត ដើម្បីឲ្យបទគម្ពីរមិនត្រូវបានបកបង្រៀនឲ្យស
មនឹងទស្សនៈរបស់មនុស្សណាម្នាក់ឡើយ។
យើងបានព្យាយាមផ្ទុយពីឲ្យភាពខុសគ្នារបស់យើងមានតិចតួចបំផុត
ដោយមិនផ្ដោតសង្វេគលើចំណុចទាំងឡាយដែលមានសារៈសំខាន់តិចតួច
ហើយអំពីចំណុចទាំងនោះមានមតិខុសៗគ្នា។ ប៉ុន្តែ បន្ទុកនៃព្រលឹងរាល់គ្នាគឺដើម្បី

បីនាំឲ្យយកចិត្តទុកដាក់មានសុចរិតភាពមួយនៃក្នុងចំណោមបងប្អូន
ដែលអាចឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដដែលថា
សិស្សរបស់ទ្រង់អាចបានរួមគ្នាមួយ ដូចជាទ្រង់ និងព្រះរូបិកា ជាមួយម្តាយដទៃ។ ពេលខ្លះ
បងប្អូនម្នាក់ឬពីរនាក់នឹងឈរហូរឆ្លងយ៉ាងរឹងរូសចំពោះទស្សនៈដែលបានលើកបង
ហាញ ហើយនឹងប្រព្រឹត្តតាមអារម្មណ៍ធម្មជាតិនៃចិត្ត; ប៉ុន្តែ
នៅពេលដែលអាកប្បកិរិយាបែបនេះលេចឡើង
យើងបានផ្អាកការសិក្សាស្រាវជ្រាវរបស់យើង ហើយលើកពេលប្រជុំរបស់យើង
ដើម្បីឲ្យមនុស្សម្នាក់ៗមានឱកាសទៅរកព្រះក្នុងការអធិស្ឋាន
ហើយដោយគ្មានការសន្ទនាជាមួយអ្នកដទៃ សិក្សាចំណុចខុសគ្នានោះ
ដោយសុំពន្យល់ពីសុចរិតភាព។ ដោយមានការបង្ហាញនូវមិត្តភាព យើងបានបកគ្នា
ដើម្បីបង្កើនគ្នាម្តងទៀតឲ្យបានឆាប់តាមដែលអាចធ្វើទៅបាន
សម្រាប់ការស្រាវជ្រាវបន្តថ្ងៃ។ នៅពេលខ្លះ
ព្រះចៅស្ដេចនៃព្រះបានយាងមកលើយើងយ៉ាងច្បាស់លាស់
ហើយនៅពេលដែលពន្យល់ដ៏ច្បាស់លាស់បានបើកសម្តែងដល់ចំណុចនៃសេចក្តីពិត
យើងនឹងឃើញ ហើយអរសបុរាណជាមួយគ្នា។ យើងសូមឡាញ់ព្រះយេស៊ូវ;
យើងសូមឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។»

«នៅគ្មាននោះ ព្រះបានប្រព្រឹត្តកិច្ចការសម្រាប់យើង
ហើយសេចក្តីពិតមានតម្លៃដែលមានតម្លៃចំពោះព្រះលើយើង។
ជាការចាំបាច់ដល់ឯកភាពរបស់យើងនៅថ្ងៃនៃ៖
ត្រូវមានលក្ខខណៈអាចទ្រាំទ្រការសាកល្បងនៃការលុបបំបាត់
យើងកំពុងស្ថិតនៅក្នុងសាលានៃព្រះអម្ចាស់នៅទីនេះ
ដើម្បីឲ្យយើងត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលសម្រាប់សាលាដែលនៅខាងលើ។
យើងត្រូវរៀនទទួលយកការខកចិត្តដោយរបៀបដូចព្រះគ្រីស្ទ
ហើយមេរៀនដែលបង្រៀនដោយការនេះ
នឹងមានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្ពស់សម្រាប់យើង។»

«យើងមានមេរៀនជាច្រើនដែលត្រូវរៀន ហើយក៏មានជាច្រើនណាស់ ជាច្រើនណាស់
ដែលត្រូវលះបង់ចោលពីអ្វីដែលបានរៀនមក។ មានតែព្រះ
និងសុចរិតភាពប៉ុណ្ណោះដែលមិនអាចខុសបាន។ អ្នកណាដែលគិតថា
ខ្លួននឹងមិនត្រូវបោះបង់ទស្សនៈណាមួយដែលខ្លួនសូមឡាញ់ទុកចិត្ត
ឬមិនដែលមានឱកាសត្រូវផ្តល់សុភមង្គលណាមួយ នោះនឹងត្រូវខកចិត្ត។
ដរាបណាយើងនៅតែប្រកាន់ជាប់នឹងគំនិត
និងយោបល់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងដោយភាពរឹងរូសមិនព្រមចាកចេញ
យើងមិនអាចមានសេចក្តីឯកភាពដល់ព្រះគ្រីស្ទបានអធិស្ឋានសូមនោះឡើយ»។

Review and Herald, July 26, 1892.